

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

2002 m. sausio 15 d.(*)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – EB 12 straipsnis ir 39 straipsnio 2 dalis – Senatvės pensija – Italijos Respublikos ir Šveicarijos Konfederacijos konvencija dėl socialinės apsaugos – Neatsižvelgimas į Prancūzijos piliečio Šveicarijoje įgytus draudimo laikotarpius“

Byloje C-55/00

dėl *Tribunale ordinario di Roma* (Italija) pagal EB 234 straipsnį Teisingumo Teismui pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą dėl EB 12 straipsnio ir 39 straipsnio 2 dalies išaiškinimo šio teismo nagrinėjamoje byloje tarp

Elide Gottardo

ir

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

TEISINGUMO TEISMAS,

kurį sudaro pirmininkas G. C. Rodríguez Iglesias, kolegijos pirmininkai F. Macken ir S. von Bahr, teisėjai C. Gulmann, D. A. O. Edward (pranešėjas), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues ir C. W. A. Timmermans,

generalinis advokatas D. Ruiz Jarabo Colomer,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, administratorė,

išnagrinėjus rašytines pastabas, pateiktas:

- E. Gottardo, atstovaujamos *avvocatesse* R. Ciancaglini ir M. Rossi,
- *Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)*, atstovaujamo *avvocati* C. De Angelis ir M. Di Lullo,
- Italijos Respublikos vyriausybė, atstovaujamos U. Leanza, padedamo *avvocato dello Stato* D. Del Gaizo,
- Austrijos Respublikos vyriausybė, atstovaujamos C. Pesendorfer,
- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos P. Hillenkamp, E. Traversa ir N. Yerrel,

susipažinęs su teismo posėdžio pranešimu,

išklausęs 2001 m. kovo 6 d. posėdyje E. Gottardo, *Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)*, Italijos Respublikos vyriausybės bei Komisijos pareikštas žodines pastabas,

susipažinęs su 2001 m. balandžio 5 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima š?

Sprendim?

1 2000 m. vasario 1 d. Nutartimi, kuri? Teisingumo Teismas gavo 2000 m. vasario 21 d., *Tribunale ordinario di Roma*, remdamasis EB 234 straipsniu, pateik? prejudicin? klausim? d?l EB 12 straipsnio ir 39 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis klausimas kilo byloje tarp Pranc?zijos piliet?s E. Gottardo ir *Istituto nazionale della previdenza sociale* (toliau – *INPS*) d?l E. Gottardo teis?s ? senatv?s pensij? Italijoje.

Bendrijos teis?s aktai

3 EB 12 straipsnyje nurodyta:

„Šios Sutarties taikymo srityje, nepažeidžiant joje esan?i? speciali? nuostat?, draudžiama bet kokia diskriminacija d?l pilietyb?s.

Taryba 251 straipsnyje nustatyta tvarka gali priimti toki? diskriminacij? draudžian?ias taisykles.“

4 Pagal EB 39 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. Bendrijoje užtikrinama darbuotoj? jud?jimo laisv?.

2. Tokia jud?jimo laisv? reiškia, kad ?darbinimo, darbo užmokes?io ir kit? darbo ir užimtumo s?lyg? atžvilgiu panaikinama bet kokia valstybi? nari? darbuotoj? diskriminacija d?l pilietyb?s.“

5 Nacionalin?s teis?s akt? socialin?s apsaugos srityje koordinavimas priklauso asmen? jud?jimo laisv?s sri?iai ir yra 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 d?l socialin?s apsaugos sistem? taikymo pagal darbo sutart? dirbantiems asmenims, ne pagal darbo sutart? dirbantiems asmenims ir j? šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, iš dalies pakeisto ir atnaujinto 1983 m. birželio 2 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2001/83 (OL L 230, p. 6) bei iš dalies pakeisto 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3096/95 (OL L 335, p. 10, toliau – Reglamentas Nr. 1408/71), dalykas.

6 Reglamento 1408/71 3 straipsnyje nurodyta:

„1. Laikantis šio reglamento speciali? nuostat?, vienos iš valstybi? nari? teritorijoje gyvenantiems asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, pagal bet kurios valstyb?s nar?s teis?s aktus priklauso tos pa?ios pareigos ir jie naudojasi tomis pa?iomis teis?mis kaip ir tos valstyb?s pilie?iai.

2. ?...?

3. Išskyrus tai, kas nustatyta III priede, pagal 7 straipsnio 2 dalies c punkt? toliau galiojan?ios socialin?s apsaugos konvencijos ir pagal 8 straipsnio 1 dal? sudarytos konvencijos taikomos visiems asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas“. (Pataisytas vertimas)

7 Reglamento Nr. 1408/71 1 straipsnio j punkto pirmojoje pastraipoje ir k punkte nurodyta:

„Šiame reglamente:

?...?

j) *teis?s aktai* reiškia kiekvienos atskiros valstyb?s nar?s visus ?statymus ir kitus teis?s aktus, taip pat visas kitas esamas ar b?simas ?gyvendinimo priemonės, susijusias su socialin?s apsaugos sritimis ir sistemomis, kurioms taikomos 4 straipsnio 1 ir 2 dalys, arba su tomis specialiomis ne?mokin?mis išmokomis, kurioms taikoma 4 straipsnio 2a dalis.

k) *socialin?s apsaugos konvencija* reiškia bet kur? dvišal? ar daugiašal? dokument?, kurio privalo ar prival?s laikytis tikrai dvi ar daugiau valstybi? nari?, ir bet kur? kit? daugiašal? dokument?, kurio privalo ar prival?s laikytis bent dvi valstyb?s nar?s ir viena ar daugiau kit? valstybi? socialin?s apsaugos srityje d?l vis? ar dalies sistem? ir sri?i?, nurodyt? 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse, kartu su bet kurio pob?džio susitarimais, sudarytais remiantis min?taisiais dokumentais.“

Nacionalin?s teis?s aktai

8 1962 m. gruodžio 14 d. Romoje Italijos Respublika ir Šveicarijos Konfederacija pasiraš? dvišal? konvencij? d?l socialin?s apsaugos, jos baigiam?j? protokol? ir bendras deklaracijas (toliau – Italijos ir Šveicarijos konvencija). 1963 m. spalio 31 d. ?statymu Nr. 1781 (GURI, Nr. 326, 1963 m. gruodžio 17 d.) Italijos Respublika ratifikavo ši? Konvencij?, kuri ?sigaliojo 1964 m. rugs?jo 1 dien?.

9 Italijos ir Šveicarijos konvencijos 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Ši konvencija taikoma:

a) Šveicarijoje,

?...?

b) Italijoje,

i) teis?s aktams d?l invalidumo, senatv?s ir maitintojo netekusi? asmen? draudimo, ?skaitant specialias sistemas, nustatyt? darbuotoj? kategorij? atžvilgiu pakei?ian?ias bendr? sistem?;

?...?“

10 Italijos ir Šveicarijos konvencijos 2 straipsnyje nurodyta, kad „pagal 1 straipsnyje nurodytus teis?s aktus Šveicarijos ir Italijos pilie?iai naudojami tomis pa?iomis teis?mis ir jiems priklauso tokios pa?ios pareigos“.

11 Italijos ir Šveicarijos Konvencijos tre?iosios dalies 1 skyriaus „Invalidumo, senatv?s ir maitintojo netekusi? asmen? draudimas“ 9 straipsnyje ?tvirtintas vadinamasis „sumavimo principas“. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Kai pagal Italijos teis?s aktus apdraustas asmuo išimtinai pagal juos ?gyt? draudimo ir jam prilygint? laikotarpi? pagrindu ne?gyja teis?s ? invalidumo, senatv?s išmokas arba išmokas mirties atveju, teisei ? šias išmokas Italijoje ?gyti draudimo laikotarpiai yra sumuojami su Šveicarijoje ?gytais senatv?s ir maitintojo netekusi? asmen? draudimo laikotarpiais (draudimo ?mok? ir jiems prilygintais laikotarpiais), jeigu šie laikotarpiai nesutampa“.

12 1980 m. balandžio 2 d. Susitariančiosios Šalys pasirašė Italijos ir Šveicarijos konvencijos papildymą, kurį Italijos Respublika ratifikavo 1981 m. spalio 7 d. įstatymu Nr. 668 (GURI, Nr. 324, 1981 m. lapkričio 25 d.) ir kuris įsigaliojo 1982 m. vasario 10 dieną. Šio papildymo 3 straipsniu siekiama išplėsti sumavimo principo, apibrėžto 11 punkte, taikymą, papildant Italijos ir Šveicarijos konvencijos 9 straipsnio 1 dalį tokia pastraipa:

„Jeigu pagal pirmiau nurodytą pastraipą apdraustas asmuo neįgyja teisės į išmokas, yra taip pat sumuojami draudimo laikotarpiai, įgyti trečiose valstybėse, su kuriomis tiek Šveicarija, tiek Italija yra pasirašiusios konvencijas dėl socialinės apsaugos, apimančias senatvės, maitintojo netekusių asmenų ir invalidumo draudimą.“

13 Papildymo įsigaliojimo metu draudimo laikotarpius buvo galima sumuoti su šiomis valstybėmis: Belgijos Karalyste, Danijos Karalyste, Vokietijos Federacinė Respublika, Graikijos Respublika, Ispanijos Karalyste, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, Nyderlandų Karalyste, Austrijos Respublika, Švedijos Karalyste, Jungtine Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalyste, Lichtenšteino Kunigaikštyste, Jungtinėmis Amerikos Valstijomis, Jugoslavijos Federacinė Respublika. Kadangi Prancūzijos Respublika ir Šveicarijos Konfederacija nesudarė konvencijos, pagal Italijos ir Šveicarijos konvencijų teisės į senatvės, maitintojo netekusių asmenų ir invalidumo išmokas įgijimo klausimas sprendžiamas neatsižvelgiant į Prancūzijoje įgytus draudimo laikotarpius.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 Italijos pilietis nuo gimimo E. Gottardo, 1953 m. vasario 7 d. Prancūzijoje sudariusi santuoką su Prancūzijos piliete, atsisakė Italijos pilietybės ir įgijo Prancūzijos pilietybę. Iš bylos dokumentuose esančios informacijos matyti, kad tuo metu E. Gottardo privalėjo pasirinkti sutuoktinio pilietybę.

15 E. Gottardo dirbo Italijoje, Šveicarijoje ir Prancūzijoje, ten mokėdamas socialinio draudimo įmokas: 100 kassavaitinių įmokų Italijoje, 252 kassavaitinės įmokos Šveicarijoje, 429 kassavaitinės įmokos Prancūzijoje. Ji gauna Šveicarijos ir Prancūzijos senatvės pensijas, suteiktas nesumuojuojant draudimo laikotarpių.

16 Iš Teisingumo Teismui pateiktos informacijos matyti, kad E. Gottardo, remdamasi Italijos teisės aktais socialinės apsaugos srityje, nori gauti senatvės pensiją Italijoje. Tačiau, net jeigu Italijos valdžios institucijos, remdamosi Reglamento Nr. 1408/71 45 straipsniu, atsižvelgtų į Prancūzijoje įgytus draudimo laikotarpius, susumavus Italijoje ir Prancūzijoje įgytus laikotarpius jie nepasiektų Italijos teisės akto nustatyto minimalaus įmokų mokėjimo laikotarpio, reikalingo teisei į senatvės pensiją Italijoje įgyti. E. Gottardo įgytų teisės į senatvės pensiją Italijoje tik tuo atveju, jeigu taikant Italijos ir Šveicarijos konvencijos 9 straipsnio 1 dalyje tvirtintą sumavimo principą taip pat būtų atsižvelgtas į Šveicarijoje įgytus draudimo laikotarpius.

17 1996 m. rugsėjo 3 d. E. Gottardo pateikė prašymą dėl senatvės pensijos, kuris 1997 m. lapkričio 14 d. INPS sprendimu buvo atmestas, nurodant, kad jai, kaip Prancūzijos pilietei, Italijos ir Šveicarijos konvencija nėra taikoma. Administracinis E. Gottardo skundas dėl šio sprendimo 1998 m. birželio 9 d. INPS sprendimu buvo atmestas, nurodant tą pačią priežastį.

18 E. Gottardo pateikė ieškinį *Tribunale ordinario di Roma*, tvirtindama, kad INPS turėjo pripažinti jos, kaip valstybės narės pilietės, teisę į pensiją tokiomis pačiomis sąlygomis, kurias jis taiko savo valstybės piliečiams.

19 Abejodamas, ar INPS, motyvuodamas savo sprendimą atmesti E. Gottardo prašymą vien

jos turima Prancūzijos pilietybe, nepažeidž EB 12 straipsnio arba 39 straipsnio, *Tribunale ordinario di Roma* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar darbuotojas, kuris yra vienos valstybės narės pilietis ir gali parodyti mokėjimo socialinio draudimo įmokas kitos valstybės narės kompetentingai įstaigai?...?, turi teisę gauti senatvės pensiją susumavus įmokas, mokėtas ne Europos Sąjungos valstybės narės įstaigai, remdamasis konvencija, kurią ta kita valstybė narė sudarė su šia užsienio valstybe ir kuri taikoma tos kitos valstybės narės piliečiams?“

Teisingumo Teismo vertinimas

20 Prašymą pateikusių nacionalinio teismo klausimas iš esmės yra toks: ar pirmosios valstybės narės (pagrindinės bylos atveju – Italijos Respublikos) kompetentingos socialinės apsaugos institucijos, laikydamosi EB 12 ir 39 straipsniuose joms nustatytų Bendrijos pareigų, spręsdamos antrosios valstybės narės (pagrindinės bylos atveju – Prancūzijos Respublikos) piliečio teisės į senatvės pensiją įgyjimo klausimą, turi atsižvelgti į jo draudimo laikotarpį, įgytus trečiojoje valstybėje (pagrindinės bylos atveju – Šveicarijos Konfederacijoje), jeigu, esant vienodoms mokėjimo sąlygoms, šios kompetentingos institucijos, remdamosi pirmosios valstybės narės ir trečiosios valstybės sudaryta dvišale konvencija, atsižvelgia į savo piliečių įgytus minimumus laikotarpius.

21 Primintina, kad pagal EB 12 straipsnį diskriminacijos draudimo principas taikomas „...? Sutarties taikymo srityje“ ir „nepažeidžiant joje esančių specialių nuostatų“. Pastaroji EB 12 straipsnio nuostata nukreipia į kitas Sutarties nuostatas, kurios sukonkretina joje įtvirtinto bendro principo taikymą specialiose situacijose. Galima, be kita ko, paminėti su darbuotojų judėjimo laisve susijusias nuostatas (šiuo klausimu žr. 1989 m. vasario 2 d. Sprendimo *Cowan*, 186/87, Rink. p. 195, 14 punktą).

Dėl Sutartyje numatyto vienodo požiūrio principo

22 E. Gottardo dirbo pagal darbo sutartį dąstytoja dviejose skirtingose valstybėse narėse, todėl naudojosi laisvo judėjimo teise. Taigi jos prašymas dėl senatvės pensijos skyrimo, susumavus įgytus draudimo laikotarpius, *ratione personae* ir *ratione materiae* patenka į EB 39 straipsnio taikymo sritį.

23 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad kompetentingos Italijos institucijos savo piliečiams, mokėjusiems socialinio draudimo įmokas tiek Italijos, tiek Šveicarijos socialinės apsaugos sistemoms ir dėl to esantiems tokioje pačioje padėtyje kaip E. Gottardo, pripažįsta teisę gauti senatvės pensiją susumavus Italijoje ir Šveicarijoje įgytus draudimo laikotarpius.

24 Kaip *INPS* patvirtino savo pastabose, jeigu E. Gottardo būtų išsaugojusi Italijos pilietybę, ji atitiktų teisės į senatvės pensiją Italijoje įgyjimo sąlygas. *INPS* neginčija, kad prašymas buvo atmestas remiantis vien E. Gottardo turima Prancūzijos pilietybe. Taigi yra aišku, kad ginčas susijęs su nevienodu požiūriu dėl pilietybės.

25 Tačiau Italijos vyriausybė ir *INPS* mano, kad *INPS* atsisakymą skirti E. Gottardo senatvės pensiją susumavus Italijoje, Prancūzijoje bei Šveicarijoje jos įgytus draudimo laikotarpius pateisina aplinkybė, kad tik vienos iš valstybių narių, šiuo atveju Italijos Respublikos, dvišalės tarptautinės konvencijos sudarymas su trečioja valstybe, šiuo atveju Šveicarijos Konfederacija, nepatenka į Bendrijos kompetencijos sritį.

26 Italijos vyriausybė šiuo atžvilgiu remiasi Reglamento Nr. 1408/71 3 straipsnio formuluote, skaitoma atsižvelgiant į šio reglamento 1 straipsnio j ir k punktuose tvirtintas sąvokas, išaiškintas 1993 m. rugpjūčio 2 d. Teisingumo Teismo sprendime *Grana Novoa* (C-23/92, Rink. p. I-4505).

27 Reikia priminti, kad pirmiau nurodytoje byloje *Grana Novoa* pareiškėja, Ispanijos pilietė, vykdė profesinę veiklą, kuriai taikoma privaloma socialinio draudimo sistema, iš pradžių Šveicarijoje, o vėliau – Vokietijoje. Vokietijos valdžios institucijos atsisakė skirti jai invalidumo pensiją Vokietijoje dėl nepakankamo darbo stažo šioje valstybėje. Kaip ir E. Gottardo pagrindinėje byloje, M. Grana Novoa, prašydama atsižvelgti į Šveicarijoje gyvenusio draudimo laikotarpius, norėjo pasiremti Vokietijos Federacinės Respublikos ir Šveicarijos Konfederacijos konvencijos, kuri buvo taikoma tik Vokietijos ir Šveicarijos piliečiams, nuostatomis.

28 Pirmuoju Teisingumo Teismui pateiktu klausimu *Bundessozialgericht* paprašė išaiškinti Reglamento Nr. 1408/71 1 straipsnio j punkte tvirtintą sąvoką „teisės aktai“. Teisingumo Teismas nusprendė, kad tik vienos valstybės narės su viena ar daugiau trečiųjų valstybių sudaryta konvencija nepatenka į Reglamento Nr. 1408/71 tvirtintą teisės aktų sąvoką. Teisingumo Teismas nenagrinėjo antrojo klausimo dėl vienodo požiūrio principo, nes *Bundessozialgericht* prašė į jį atsakyti, tik jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai.

29 Kadangi nagrinėjamoje byloje pateiktas klausimas paremtas tiesiogiai iš Sutarties kylančiu principo taikymu, reikia priminti Teisingumo Teismo praktiką dėl dvišalių tarptautinių konvencijų.

30 Dėl dviejų valstybių narių sudaryto susitarimo kultūros srityje, pagal kurį tik šios dviejų valstybių narių piliečiai turėjo teisę mokymosi stipendijas, Teisingumo Teismas nusprendė, kad 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje (OL L 257, p. 2) 7 straipsnis pareigoja šias valstybes narius valdžios institucijas išplėsti dvišaliame susitarime numatytas teises į paramą mokslui taikymą jų teritorijose sikrusiems Bendrijos darbuotojams (žr. 1988 m. rugsėjo 27 d. sprendimo *Matteucci*, 235/87, Rink. p. 5589, 16 punktą).

31 Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad jeigu dvišalei konvencijai, net ir nepatenkančiai į Sutarties taikymo sritį, gyvendinti priimta priemonė trukdo taikyti Bendrijos teisės nuostatas, kiekviena valstybė narė turi pareigą palengvinti šios nuostatos taikymą ir padėti jį gyvendinti bet kuriai kitai valstybei narei, kuriai taikomos Bendrijos teisėje numatytos pareigos (žr. minėto sprendimo *Matteucci* 19 punktą).

32 Dėl valstybės narės ir trečiosios valstybės sudarytos dvišalės tarptautinės konvencijos dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo Teisingumo Teismas priminė, kad nors tiesioginiai mokesčiai patenka į išimtinės valstybių narių kompetencijos sritį, valstybės narės negali nesilaikyti Bendrijos teisės normų ir turi gyvendinti savo kompetenciją laikydamosi Bendrijos teisės. Teisingumo Teismas nusprendė, kad nacionalinio režimo principas pareigoja valstybės narę, šios konvencijos šalį, taikyti joje numatytus pranašumus bendrovių, kurių buveinė yra kitoje valstybėje narėje, nuolatiniams padaliniais tokiomis pačiomis sąlygomis, kurios taikomos bendrovėms, turinčioms buveinę valstybėje narėje šios konvencijos šalyje (šiuo klausimu žr. 1999 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Saint-Gorbain ZN*, C-307/97, Rink. p. I-6161, 57–59 punktus).

33 Iš šios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad vykdydamos tarptautinęse konvencijose, sudarytose tarp valstybių narių ar vienos valstybės narės ir vienos ar kelių trečiųjų valstybių, nustatytussipareigojimus valstybės narės turi laikytis Bendrijos teisės joms nustatytą pareigą, išskyrus EB 307 straipsnyje numatytus atvejus. Neturi reikšmės tai, kad trečiosios valstybės neprivalo laikytis jokios Bendrijos teisės pareigos.

34 Iš to, kas pirmiau pasakyta, aišku, kad pagrindinis vienodo požiūrio principas pareigoja

valstyb? nar?, sudariusi? su tre?ioja valstybe dvišal? tarptautin? konvencij? socialin?s apsaugos srityje, numatan?i?, kad suteikiant teis? ? senatv?s pensij? yra atsižvelgiama ? šioje tre?iojoje valstyb?je ?gytus draudimo laikotarpius, taikyti kit? valstybi? nari? pilie?iams tuos pa?ius pranašumus, kuriuos pagal ši? konvencij? ji taiko savo pilie?iams, išskyrus, jeigu ji gali objektyviai pateisinti savo atsisakym?.

35 Iš to taip pat išplaukia, kad Teisingumo Teismo pateiktas Reglamento Nr. 1408/71 1 straipsnio j punkte ?tvirtintos s?vokos „teis?s aktai“ išaiškinimas neturi ?takos kiekvienos valstyb?s nar?s pareigai laikytis EB 39 straipsnyje numatyto vienodo poži?rio principo

D?I objektyvaus pateisinimo

36 Vienos valstyb?s nar?s ir tre?iosios valstyb?s dvišal?s tarptautin?s konvencijos pusiausvyros ir abipusiškumo pažeidimas, be abejo, gali objektyviai pateisinti valstyb?s nar?s, šios konvencijos šalies, atsisakym? išpl?sti šioje konvencijoje numatyt? pranašum?, kuriais naudojasi šios valstyb?s pilie?iai, taikym? kit? valstybi? nari? pilie?iams (šiuo klausimu žr. min?to sprendimo *Saint-Gobain* ZN 60 punkt?).

37 Ta?iau *INPS* ir Italijos vyriausyb? ne?rod?, kad pagrindin?je byloje Bendrijos teis?s joms nustatytos pareigos gali pažeisti Italijos Respublikos priiimtus ?sipareigojimus Šveicarijos Konfederacijai. Vienašališkas Italijos Respublikos taikomas pranašumo atsižvelgti ? Šveicarijoje ?gytus draudimo laikotarpius, suteikiant teis? ? senatv?s pensij? Italijoje, išpl?timas kit? valstybi? nari? pilie?iams nepažeist? joki? iš Italijos ir Šveicarijos konvencijos kylan?i? Šveicarijos Konfederacijos teisi? bei nenustatyt? joki? nauj? pareig?.

38 Vienintelis prieštaravimas, kur? nurod? *INPS* ir Italijos vyriausyb?, kad pateisint? atsisakym? taikyti E. Gottardo ?gyt? draudimo laikotarpiu sumavim?, yra susij?s su j? finansin?s naštos ir administracinio sunkum? bendradarbiaujant su Šveicarijos Konfederacijos kompetentingomis institucijomis galimu padid?jimu. Šie motyvai negali pateisinti Italijos Respublikos iš Sutarties kylan?i? ?sipareigojim? nesilaikymo.

39 Taigi ? nacionalinio teismo pateikt? klausim? reikia atsakyti, kad pirmosios valstyb?s nar?s kompetentingos socialin?s apsaugos institucijos, laikydamosi EB 39 straipsnyje joms Bendrijos nustatyt? pareig?, spr?sdomos antrosios valstyb?s nar?s pilie?io teis?s ? senatv?s pensij? ?gijimo klausim?, turi atsižvelgti ? tre?iojoje valstyb?je jo ?gytus draudimo laikotarpius, jeigu, esant vienodoms ?mok? mok?jimo s?lygoms, šios kompetentingos institucijos, remdamosi pirmosios valstyb?s nar?s ir tre?iosios valstyb?s sudaryta dvišale tarptautine konvencija, atsižvelgia ? savo valstyb?s pilie?i? ?gytus min?tus laikotarpius.

D?I bylin?jimosi išlaid?

40 Italijos ir Austrijos vyriausyb? bei Komisijos, kurios pateik? Teisingumo Teismui savo pastabas, išlaidos n?ra atlygintinos. Kadangi šis procesas pagrindin?s bylos šalims yra vienas iš etap? nacionalinio teismo nagrin?jamoje byloje, išlaid? klausim? turi spr?sti nacionalinis teismas.

Remdamasis šiais motyvais,

TEISINGUMO TEISMAS,

atsakydamas ? klausim?, kur? jam 2000 m. vasario 1 d. Nutartimi pateik? *Tribunale ordinario di Roma*, nusprendžia:

Pirmos valstyb?s nar?s kompetentingos socialin?s apsaugos institucijos, laikydamosi EB 39 straipsnyje joms nustatyt? Bendrijos pareig?, spr?sdomos antrosios valstyb?s nar?s pilie?io teis?s ? senatv?s pensij? ?gijimo klausim?, turi atsižvelgti ? tre?iojoje valstyb?je jo ?gytus draudimo laikotarpius, jeigu, esant vienodoms ?mok? mok?jimo s?lygoms, šios

kompetentingos institucijos, remdamosi pirmosios valstybės narės ir trečiosios valstybės sudaryta dvišale tarptautine konvencija, atsižvelgia į savo valstybės piliečių gyvenusius minėtus laikotarpius.

Rodríguez Iglesias

Macken

von Bahr

Gulmann

Edward

La Pergola

Sevón

Wathelet

Skouris

Cunha Rodrigues

Timmermans

Paskelbta 2002 m. sausio 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

* Proceso kalba: italų